

PROVDÁM SVOU ŽENU

Scenário projevuje smysl pro vkus Burianova obecnstva a bude je pravděpodobně bavit. Je to řada více méně směšných situací, které jsou dost nevybíravě spojeny náhodami, telefonickými hovory, hledáním, náhle vzplanuvšími láskami atd.

Všechna pozornost autorů byla obrácena jen k tomu, aby vynalezli staronovou obdobu frašek s nahlouplými roztržitými profesory, se záletnou paničkou, s baronským nápadníkem bez peněz, s bohatým tatíčkem, který se splaší za prvou koketou, a ovšem i s kapelníkem a ovšem i s nyjící dědičkou jakýchsi nezměrných pokladů, jež se vydává za chudičké domovnické dítko.

Bylo-li jediným spisovatelským záměrem složití na pozadí divadelní konvence film úspěšný, pokud jde o pokladnu, můžeme říci, že se věc v tomto směru podařila.

Přípravy k filmové realizaci pokročily tak daleko, že již nelze navrhovat hlubší změny. Přimlouvám se tedy, aby byla aspoň oslabena tupost obou botaniků, aby motiv drezúry masožravých rostlin byl zaměněn za něco přijatelnějšího, aby v oblasti vědy nebylo docentovi vše odpíráno, aby si nepletl biologii a fyziologii a pomologii a aby nekecal. Musí-li již stůj co stůj kecat, ať se změní v důsledného šaška a ať se obírá botanikou asi tak jako vysloužilí fiakristé a zbohatlíci.

Představa praštěného docenta je možná, vtipy a ironie jsou zajisté dovoleny, ale nemyslím, že by současné obecnstvo mělo spojovat své reminiscence na vysokou školu s oslovstvím.

Vedle deformit, které snad budou přijaty a omluveny, je v textu několik míst, která považuji za příliš odvážná. Je to:

1. Scéna v koupelně. — Drzá Lucy nemá nejmenší pochybnost o hlupotě svého bývalého manžela, vetře se do jeho bytu a vleze rovnou do vany.

2. Motiv Merhautovy lásky k Lucy. Jeho nesmělost, jeho studentské telefonování a opět troufalost, když leze za holkou

do manželova bytu, a vposled jeho rozhodnutí oženit se s cynickou dámičkou, kterou kdekdo posílá k čertu.

3. Motiv sanace divadla. Merhaut je chce podporovat na baronovu radu, ale jaký zájem může mít o věc, když se s baronem rozešel a když bylo v divadle ukřivděno jeho milence? Zápletka s Ducánkem a s plnou mocí je nesrozumitelná a ani ve frašce nikoho nepřesvědčí.

4. Smutná postava barona, který se chce pro peníze oženit a který se za padesát tisíc vrací k zhrzené milence, prochází hrou jako neživé schéma ubohosti.

5. Dvojice Jarka + Dagmar je naznačena tak letmo a tak plytce, že bude i v kontextu frašky k neuvěření.

6. Komisařství, Merhautova náhlá starost o dceru, krádež kola atd. prozrazuje jen snahy po dalších zápletkách.

7. Závěr není řešen. Dobšíáme ku konci jen proto, že uplynul stanovený čas. To, co se přihodí v posledních obrazech, se velmi dobře mohlo stát při Merhautově první rozmluvě s Lucy.

Celkem lze říci, že je scénáριο vtipnější, pokud jde o detail, než pokud jde o kompozici.

Mezi vtipy se snad připletla rčení málo vhodná a triviální výjevy. Tak např. pokládám půtku mezi zpěvačkami za cosi málem obhroublého a nemohu např. souhlasit s výrazem (str. 24: „...sice vás... klepnu do hlavy!“ Str. 29: Pusťte mě na ni! Str. 78.: Bulíček. Str. 85: Co kdybych si vrazil štětku do krku!) ani s vtipem na str. 188, kde Merhaut považuje Ducánka za nebožtíka Kvasnicu.

Jinde jsou opět rčení neobratná a někdy i chybná, ale to podobné poklesky budou — jak se domnívám — opraveny jazykovým znalcem. Chtěl bych ještě dodat, že řeč nedosti přesně charakterizuje jednajícíc osoby. Docent říká např.: „Samý gicht!“ a koketka: „Hezké jméno — má v sobě vůni voskových svící.“ Po stránce scénické plynulosti a ovšem i správnosti upozorňuji např. na str. 191: „...upozorni ho..., že ten jeho nastávajícíc zeť,... je lump a prospěchář, který by zhyzdil štít tvé ctěné rodiny!“ Na str. 187: „Já jsem ten malý... jak mi maminka...“ atd.

Největší klad scénária vidím v dobré vazbě scén a v pevném sřetězení obrazů. V tomto filmovém ohledu má věc (zvláště na začátku) švih.